

Motto:

Singurătatea nu e un sentiment atât de rău. E ca liniștea în care se cufundă un copac după ce păsările și-au luat zborul de pe ramurile lui (Haruki Murakami)

ÎNTOARCEREA

Personaje:

MIHAI 30-35 de ani, avocat

GEORGE: 30-35 de ani, medic chirurg

CRISTINA: 30-35 de ani, prietena lui Mihai, agentă de asigurări

ALEXANDRA, 30-35 de ani, soția lui GEORGE, economistă

SCENA 1

(Cabinetul medical al lui GEORGE. MIHAI și GEORGE își beau cafeaua.)

MIHAI: Auzeam voci în jurul meu.... Vocea mamei... Dup'aia, alte voci. Unele se repetau... îmi erau familiare. Altele veneau și plecau... Acolo, înăuntru, eram legat de un șarpe care încerca să mă mănânce... Da' nu reușea... Apoi un lac... și-un tunel întunecos din care am ieșit într-o lumină puternică și rece... Frig... Foarte frig... Mulți oameni în jurul meu, cu gurile acoperite cu o bandă colorată... Vocea lu' tata... I-era frică să mă ia în brațe... Se uita la mine și mă atinge ușor cu degetele. Eu țipam... tare... Din toate puterile. Nu știu dacă de teamă, de bucurie sau de altceva... Mama plângea, da' nu de durere... De bucurie....

GEORGE: Și...? După?

MIHAI: Atât... Dup'aia, m-am trezit....

GEORGE: Atât?...

MIHAI: Da...

GEORGE: Și-ai dat fuga la mine să îmi povestești visu' ăsta...

MIHAI: M-am trezit learcă... Oare ce poate să însemne?

GEORGE: Eu sunt chirurg... Nu psihanalist... Poate mai bine mergi la unu' dinăsta...

MIHAI: La psihanalist? Mai bine stai tu și m-ascuți... Și îți dau ție la sfârșit o sută de euro...

GEORGE: Nu-i același lucru... Deși...Cât ai zis? O sută? *(Râde)*

(pauză)

MIHAI: Cred că-i vorba despre mine... când m-am născut...

GEORGE: Prima ta întâlnire cu părinții...

MIHAI: Primele mele amintiri...

GEORGE: Care se zice că îți marchează toată viața...

(Pauză)

MIHAI: Ai auzit de Șerban?

GEORGE: Apostol?

MIHAI: Da...

GEORGE: Ce?

MIHAI: S-a despărțit de Claudia...

GEORGE: Pe bune?... Parcă erau frați... Erau împreună din liceu... Ce chestie...

MIHAI: Da... Ea i-a reproșat că a uitat să cumpere baterii pentru telecomandă... El nu i-a zis nimic... și-a luat geaca și-a plecat...

GEORGE: Tare...

(pauză)

MIHAI: Tu ce zici... când se termină o despărțire?

GEORGE: Nu știu... Când nu mai simți nimic pentru celălalt? *(Pauză)* Când celălalt devine un străin...

MIHAI: Sau când te simți bine singur... nu mai ai nevoie de nimic de la celălalt...

GEORGE: Când accepți că s-a terminat...

MIHAI: Nu cred că o despărțire se termină vreodată...

GEORGE: Da' ce-ți veni?

MIHAI: Nu știu... Mă tot gândesc: oare cum e mai rău? Să te simți singur într-o relație sau să fi singur?

GEORGE: Cred că sunt perioade în care ai nevoie de singurătate... Să fi numai cu tine... Să privești lucrurile de la distanță... să le evaluezi...

MIHAI: Zici? Mă surprinzi... Nu mi-ai părut niciodată tipu' care să stea departe de lume... Oricum, orice început de relație pare un drum mai mult sau mai puțin lung către o despărțire... *(Pauză)* O

despărțire scoate din om tot ce-i mai urât. Ca atunci când mori și corpul începe să se înnegrească... Să putrezească... Să pută...

GEORGE: Asta e foarte tare... Macabră, da' tare.. un fel de maximă... Pot s-o notez?

MIHAI: Hai, hai... Faci mișto de mine...

(George râde)

GEORGE: Vorbești ca un moș... Ca un bătrân căcăcios care-a rămas singur...Și nu ești așa ceva... încă...

MIHAI: Da... Poate... Da' cred că îți trebuie coaie s-o rupi... așa... deodată...

GEORGE: Depinde... De la om, la om... Că d'aia suntem diferiți...

(Pauză)

MIHAI: Mă gândeam la Șerban... Să-ți iei geaca și să pleci... Așa... Pur și simplu...

GEORGE: Câteodată oamenii cei mai previzibili fac cele mai surprinzătoare lucruri...

MIHAI: Mda...

(Pauză)

MIHAI: La cât ajunge?

GEORGE: Cine...? Ah... La zece...

MIHAI: Îl iei tu de la aeroport?

GEORGE: Da. Cred că da...

MIHAI: Crezi? Nu ești sigur...

GEORGE: Cred că îl aștept eu... Nu mi-a zis *explicit* să îl aștept, da' ...

(Pauză)

MIHAI: Păi e clar... Cineva trebuie să-l aștepte... nu?

GEORGE: Vreau să zic că...îl știi... nu-i place să deranjeze...

MIHAI: Nu cred că-i vreun deranj când cel mai bun prieten al tău se întoarce după aproape zece ani acasă...

GEORGE: Știu... da' îl știi și tu... cu discreția lui...

MIHAI: Mda...

(Pauză)

MIHAI: De-asta te-a sunat... Să îl aștepti la aeroport... Dacă nu, te suna direct... să-ți spună că s-a întors...

GEORGE: Da... cine știe...

MIHAI: Îți zic eu....

(Pauză)

MIHAI: Te-a sunat pe tine...

GEORGE: Da... Probabil nu mai are numărul tău...

MIHAI: Mda... Poate-i mai *ok* așa...

GEORGE: Cred că e doar numărul de telefon...

MIHAI: Ce?... Aha... Se poate să... în fond...

GEORGE: Ce?

MIHAI: Nimic... mă gândeam... lasă...

(Pauză)

MIHAI: Mă uitam ieri la o poză cu mine. Din perioada adolescenței... Parcă nu sunt eu. Adică, sunt eu, da' parcă într-o altă viață...

GEORGE: Ne schimbăm, cu timpul'...

MIHAI: Da... nu zic nu... Numa' că încerc să mă gândesc.... Cum ar fi să mă întâlnesc pe mine, ăla de atunci... Să mă urmăresc de la mică distanță... Să văd cum mă mișc... Cum zâmbesc.... Sau cum mă întristez.... Cum stau cu berea în mână... Cu blugii raiți și evazați, roși la genunchi și între picioare... Cu tristețea aia fixată parcă-n ochi... Cu cearcănele ca niște șanțuri sub ochi... Și îmi vine

să merg la mine, să îmi spun: bă', tâmpitule, aproape nimic din ce crezi că ești, nu ești, de fapt... Totu' o să se schimbe în așa fel că n-o să mai fi tu.... Și nici nu știi dacă asta-i un lucru rău....

GEORGE: Da... Cunosc sentimentul... E ca atunci când îți dai seama că ți-a crescut păr în nas... Și fiecare inspirație și respirație sunt acompaniate de-un șuierat fin... de la firele care-ți blochează nările...

MIHAI: Exact...

GEORGE: Taică-miu, mi-a zis zilele trecute... că atunci când îți cresc fire de păr în nas și în urechi, trebuie să accepți că ai îmbătrânit...

(Pauză)

MIHAI: Pielea ți-e tot mai uscată și aspră... Burta nu mai scade... Poți să faci orice... Îți crește gușa... Fața ți se buhăiește... Te uiți în oglindă și nu mai vezi nimic din copilu' de-altă dată...

GEORGE: Un străin dintr-o viață pe care ai trăit-o cândva...

(Pauză)

MIHAI: Când ești mic ți se spune: o să vezi tu cum e când o să te faci mare. Și *marele* ăla ți se pare așa departe... ca un ocol în jurul pământului. Ești frustrat că timpul trece atât de greu și nu aștepti decât să te faci mare. Și, în scopu' ăsta, să te faci mare, începi să imiți gesturile, apucăturile adulților...

GEORGE: Păi, e normal... toți copiii își imită părinții... de când ne naștem începem să imităm...

MIHAI: Exact... Te uiți la taică-tu sau la maică-ta și începi să îi imiți. Habar n-ai ce-i în sufletu' lor de adulți, de problemele lor. Nici nu îi întrebi dacă sunt sau au fost vreodată fericiți. Sau dacă și-au pus problema asta vreodată...

GEORGE: Adică... să fie fericiți...

MIHAI: Da... Exact...

(Pauză)

MIHAI: În schimb, îi folosești pe furiș lui taică-tu lama de ras...

GEORGE: Și ce ustură aftershave-ul ăla după ce lama ți-a ras primele fire de păr... Și copilul din tine se abrutizează... Crize existențiale... Iubiri ridicole...

MIHAI: Pseudosinucideri ritualice...

GEORGE: Faci mișto de mine...

MIHAI: Nu... serios...

(Pauză)

GEORGE: Mai încolo, vine locul de muncă...

MIHAI: O căsătorie...

GEORGE: Sau chiar copii...

(Pauză)

MIHAI: Câteodată mă gândesc cum erau ai mei când aveau vârsta mea... Mi se pare ireal și refuz să cred că m-am maturizat...

GEORGE: Dimpotrivă, ești și-acuma același copil.... Numa' că unu' cu mai multe responsabilități...

MIHAI: Nu știu ce să zic... Totu' trece pe lângă tine, prin tine, prin epiderma ta. Timpu' s-așează pe cearcăne, pe kilogramele în plus, pe ridurile adânci... pe pofta de viață...

GEORGE: Fără să-ți dai seama, ocolul pământului devine floare la ureche...

MIHAI: Și cât ai spune *puff*, totul a trecut ca o ploaie de vară... dinaia care lasă în urma ei o boare de vânt... Și dup'aia, vine o altă căldură sufocantă...

(Pauză. George citește niște fișe medicale. Mihai privește în ceașca de cafea)

MIHAI: Ai zis ceva?

GEORGE: Eu?... nu...

MIHAI: Mi s-a părut...

(Pauză)

GEORGE: Mă gândeam... Noi am fost norocoși, într-un fel...

MIHAI: Da?

GEORGE: Da. Ne-am avut unii pe alții... Am crescut împreună... Am fost un grup destul de sudat...

MIHAI: Mda...

GEORGE: Adică... puteam să fim fiecare cu ale noastre... fără să creștem împreună...

MIHAI: Prieteni...

GEORGE: Da... E ceva... Să ai prieteni... Oameni lângă tine... Cu care să trăiești... să te dezvolți...

MIHAI: Zici tu ceva... Adică... Ne-am maturizat împreună...

GEORGE: Ne-am bucurat unu' de celălalt...

(Pauză)

GEORGE: Mai vrei o cafea? Sau... poate o apă...un suc...

MIHAI: N-ai și tu un whiskey...? Sigur ai luat o șpagă... *(râde)* Scuze... Am uitat... Tu nu iei șpagă...

(GEORGE deschide un dulap și scoate o sticlă de Jack Daniel's. Toarnă într-un pahar whiskey și i-l dă lui MIHAI. Pauză)

GEORGE: Nu știu de ce, da' am ceva emoții...

MIHAI: Emoții?

GEORGE: Da... Nu ne-am văzut de atâta vreme... Oamenii se schimbă...

MIHAI: Hai, că n-a plecat pe Lună... Doar în State...

GEORGE: Știu. Da' știi și tu cum a plecat... Brusc... S-a hotărât pur și simplu și ne-a sunat din aeroport că pleacă...

MIHAI: Probabil l-a marcat scandalu' cu expoziția... Nu ne-a zis nici măcar de viză... Trebuia să ne anunțe în vreun fel. Nu pleci în fiecare zi în State...

GEORGE: Eram... Suntem totuși, cei mai buni prieteni ai lui...

MIHAI: Mda...

(Pauză)

MIHAI: Și mai e și faza cu Cristina...

GEORGE: Da... Da' nu cred că mai e vreo problemă...

MIHAI: Zici?

GEORGE: Au trecut totuși zece ani...

MIHAI: Mda. Au trecut...

(pauză)

MIHAI: Și ce ți-a mai zis la telefon?

GEORGE: Că ajunge joi, la zece...

MIHAI: Atât?

GEORGE: Atât.

(Pauză)

MIHAI: Vine cu cineva?

GEORGE: Nu știu...

MIHAI: Aha... N-a specificat...

GEORGE: Nu...

(Pauză)

MIHAI: Bănuiesc că și-a refăcut viața între timp...

GEORGE: Probabil...

MIHAI: Nu poți sta singur atâta vreme. Mai ales așa departe de casă... Un artist ca el are nevoie de-o muză... care să-l inspire...

GEORGE: Mda...

MIHAI: Orice om are nevoie de cineva lângă el... Cineva, căruia să-i aparțină...

GEORGE: Mai ales acolo...

MIHAI: Mda... Măcar un câine... sau o pisică...

(George zâmbește)

MIHAI: Nu. Mai bine un câine... E mai dedicat... Pisicile-s imprevizibile... Și pun condiții... ca femeile...

GEORGE: Tot misogin ai rămas...

MIHAI: Eu? Nu cred... Iubesc femeile...

GEORGE: Știu...

(Pauză)

MIHAI: Ți-a mai dat vreun semn de când a plecat?

GEORGE: Niciunu'. L-am căutat și pe facebook. N-am găsit niciun cont pe numele lui... Destul de ciudat... Pentru un pictor... Nicio expoziție... nicio galerie de artă... Întotdeauna a fost un singuratic...

MIHAI: Da, da' cred că te mai saturi și tu de străini... Vreau să zic, poți să mai dai un semn ăloro de-acasă... un mail, ceva... Nu telefon, un semn, ceva acolo... să știe lumea că mai ești...

GEORGE: Nu l-aș condamna pentru asta... Probabil a vrut s-o rupă cu tot ce era aici...

(Pauză)

MIHAI: Ți-a zis cât stă?

GEORGE: Nu.

MIHAI: E numai o vizită sau se întoarce de tot?

GEORGE: Nu știu. Nu mi-a spus. Doar că vine joi la zece...

MIHAI: Ciudat... Zece ani nu dai niciun semn, ș-apoi suni că joi, la zece aterizezi...

GEORGE: Stilul lui... Da' stai liniștit. Mă ocup eu de primire...

MIHAI: Ocupă-te... Treaba ta.... În fond, lucrurile-s simple. Vine, ne vedem, povestim, ne pupăm pe frunte... Poate ne zice de ce a plecat așa...

GEORGE: Totul o să fie *ok*. În fond, e doar o vizită... Nu?

MIHAI: Mda...

(Pauză)

MIHAI: Crezi că știe?

GEORGE: Ce?

MIHAI: De mine și Cristina?

GEORGE: Nu cred... Oricum... nu cred că mai e vreo problemă... A trecut ceva timp...

MIHAI: Da. Totuși...

GEORGE: Stai liniștit...

MIHAI: Nu, că-s liniștit...

(Pauză)

MIHAI: Ne vedem la fotbal?

GEORGE: Nu cred că ajung. Trebuie s-o ajut la curățenie pe Alexandra...

MIHAI: Curățenie? Da' ce, vin sărbătorile?

GEORGE: Nu. Da' dacă Vlad o să stea la noi...

MIHAI: Deci stă la voi...

GEORGE: Păi da... Adică... Nu știu... N-am discutat asta, da' vrem să fim pregătiți...

MIHAI: E *ok* așa. Până la urmă, întotdeauna ați fost mai apropiați...

GEORGE: Adică?

MIHAI: Ați avut o relație mai... specială...

GEORGE: Nu cred.... Am fost la fel de apropiați cum suntem noi doi acum sau cum ați fost voi doi...

MIHAI: Nu cred... Și mai e și faza cu Cristina...

GEORGE: Nu te mai stresa... A trecut ceva vreme... Nu putea nici Cristina să rămână singură pentru totdeauna...

MIHAI: Nu-i tocmai o fericire să îți vezi fosta cu unu' din prietenii tăi...

GEORGE: O să înțeleagă... Trece cu timpu'... E ciudat la început, da' te obișnuiești cu ideea...
Apropo... Cristina cum mai e...?

MIHAI: Bine... cu asigurările... masaj....coafor... d'astea...

GEORGE: Femeile se mai și răsfață...

MIHAI: Trei masaje pe săptămână? De două ori la coafor pe lună? Mda...Ok. Mai vorbim... (*se pregătește să plece*) Ah.. nu uita să-i zici Alexandrei să-i pregătească niște clătite. Știi că lui Vlad îi plac la nebunie...

GEORGE: Sigur... Îi spun... Ai grijă de tine...

(Mihai pleacă. George rămâne singur. Întuneric)

SCENA 2

(La MIHAI și CRISTINA acasă. Mihai caută un dosar. Nu îl găsește. Cristina pe un fotoliu cu tableta, își verifică email-urile. Mihai caută dosarul pe biroul plin de hârtii, apoi pe rafturile bibliotecii.)

MIHAI: Unde dracu' l-am pus?

CRISTINA: Nu știi... Vezi în bibliotecă... Sub raftul cu dosare...

MIHAI: De ce *sub* raft și nu *pe* raft? Că-i dosar... Dacă-i dosar, e logic să fie *pe* raftul cu dosare, nu *sub* raft...

CRISTINA: De ce nu l-ai pus *pe* și nu *sub*...?

MIHAI: Nu știi... Țin minte că l-am adus de la birou și l-am pus aici, undeva...

(Cristina începe să caute și ea)

CRISTINA: Cum arată? Ce culoare are?

MIHAI: E-un dosar cu șină. Culoarea cartonului... Culoarea dosarelor cu șină... Ce culoare să aibă?... L-am pus pe aici, pe undeva... Da' ai făcut curățenie și nu mai găsesc nimic...

CRISTINA: Normal că am făcut curățenie... Îți trebuie pentru recursul ăla?

MIHAI: Nu. Ăla s-a amânat... Termen nou...

CRISTINA: Păi nu ziceai că terminați azi?

MIHAI: Ziceam... Da' unu' din martori nu s-a prezentat... Judecătoru' a amânat audierea... (continuă să caute fără succes) Unde dracu' e?

(Pauză)

CRISTINA: Ai vorbit cu maică-ta?

MIHAI: Trebuia?

CRISTINA: Nu în mod special... Dar n-ar fi rău să o mai suni din când în când... Știi că așteaptă...

MIHAI: O s-o sun... Da' de ce n-o suni tu?

CRISTINA: E maică-ta...

MIHAI: O s-o sun... când am timp... (*găsește dosarul*) Evrika!

CRISTINA: Bravo... Vezi, că se poate... Unde era?

MIHAI: Nu mai contează... Pe raftu' cu dosare... Bine că l-am găsit...

(Pauză. Mihai scoate din dosar o foaie și citește atent. Pune hârtia la loc, în dosar)

MIHAI: Nu-i ăsta...

CRISTINA: *Jesus...*

MIHAI: Acuma o iau de la capăt... Sau mai bine nu... Mai bine fac o pauză...

CRISTINA: Mai bine... Suc?

MIHAI: O bere...

(CRISTINA se duce în bucătărie după bere. Mihai se așează pe fotoliu. Pauză)

MIHAI: Vine Vlad în țară...

CRISTINA: *(din bucătărie)* Ce?

MIHAI: Vlad... Vine în țară... Mi-a zis George... Ne-am văzut azi... la o cafea...

(CRISTINA revine cu berea lui Mihai și cu un suc de portocale.)

CRISTINA: Deci fiul rătăcitor se întoarce... Câți ani sunt?

MIHAI: Zece... În noiembrie se fac zece...

CRISTINA: Doamne, cum trece timpul...

MIHAI: Mda...

CRISTINA: Vine singur?

MIHAI: Nu știu. N-a specificat. L-a sunat pe George, nu pe mine...

CRISTINA: Poate o fi aflat de noi...

MIHAI: Poate.... Sau poate că pe George e mai *ok* să-l suni... E băiat bun, nu pune întrebări și e organizatoru' perfect pentru astfel de întoarceri...

CRISTINA: Adică?

MIHAI: Adică... George îți face toate mendrele până la ultimul detaliu...

CRISTINA: Aha... Și pe tine te roade invidia că nu poți fi la fel...

MIHAI: Căcat... N-aș putea fi la fel...

CRISTINA: În fond, asta înseamnă prieten...

MIHAI: Da... Nu să te cuplezi cu gagica prietenului plecat în lume...

CRISTINA: Asta era.... Nu știi cum o să fie întâlnirea cu Vlad. Cum o să reacționeze când o să ne vadă împreună...

MIHAI: Nu. Numa' că... e cumva...

CRISTINA: Cum? Ce trebuia să fac? Să-l aștept până se întoarce din aventura americană? Să stau singură până Vlad își revine din rătăcirile lui emoționale...

MIHAI: Am fost totuși, cei mai buni prieteni...

CRISTINA: Știi bine că între mine și Vlad nu mai era aproape nimic când și-a luat lumea-n cap...

MIHAI: Corect. Aproape nimic... Deci mai era ceva...

CRISTINA: Da... Era amintirea celor cinci ani petrecuți împreună... Nu poți să arunci cinci ani petrecuți cu un om ca pe niște măsele stricate...

MIHAI: Da. Nici o prietenie din copilărie...

CRISTINA: Mihai... Nu mă simt vinovată cu nimic față de el. Ce-a fost între noi s-a terminat atunci... A plecat cum a plecat. Nici tu nu ar trebui să ai vreo remușcare...

MIHAI: Da... N-ar trebui... Deși... Dracu' știe de ce mă stresez... În fond, treaba lui ce crede... dacă nu poate trece peste asta, e fix problema lui...

(Pauză)

CRISTINA: Da' tu, Mihai, tu ai trecut peste faptul că am fost iubita prietenului tău?

MIHAI: Ce vrei să spui?

CRISTINA: Știi foarte bine ce vreau să spun...

MIHAI: Exagerezi...

CRISTINA: Poate că da... Da' cum explici puseurile astea de gelozie, momentele astea în care ești așa de enervant că îmi vine să îți trag una peste bot?

MIHAI: Nu sunt deloc enervant... Trage-mi una peste bot dacă vrei... *(pauză)* Cred că ai dreptate... Poate chiar m-agit degeaba...

CRISTINA: Suntem împreună... Altceva nu mai contează... Și să știi că Vlad nu a fost numai personajul ăla pe care l-ați idolatrizat voi!

MIHAI: Care voi?

CRISTINA: Tu și cu George... *(Pauză)* Nu există oameni perfecți... Vlad e un tip inteligent, creativ, dar are și el problemele lui... Să nu crezi că nu are defecte... Lucruri mărunte pe care din afară nu le sesizezi... Abia când începi să trăiești cu un om începi să le cunoști...

(Pauză)

MIHAI: Unde dracu' am pus dosaru' ăla?

CRISTINA: Iar începi cu dosaru'...

MIHAI: Încep iar... și de câte ori e nevoie... Îmi trebuie dosaru' pentru că am nevoie de el...

CRISTINA: Altădată să faci bine să îl pui la locul lui... Adică... să faci lucrurile cum trebuie...

MIHAI: *(se oprește din căutat dosarul)*: Da... așa ar trebui să fac!

(Pauză. Cristina își ia un măr din coșul cu fructe și înepe să mănânce din el)

CRISTINA: Știi... Bătrâneii ăia doi... Pe care îi vedeam mergând de mână în fiecare duminică, prin parcul din spatele școlii...

MIHAI: Domnu' ăla cu pantofii negri... și doamna cu pălăria verde...

CRISTINA: Da... Și cu *floarea de nu-mă-uita* prinsă la reverul sacoului...

MIHAI: Ce-i cu ei...?

CRISTINA: Au murit...

MIHAI: Doamne... Cum adică... au murit? Accident sau...?

CRISTINA: Nu... A murit el primul... infarct...

MIHAI: Și ea?

CRISTINA: Ea a murit la două zile după...

MIHAI: Ciudat...

CRISTINA: Mda... Trist... În același timp, mi se pare frumos...

MIHAI: Cum?

CRISTINA: Pare cinic ce spun...

MIHAI: Ce? Că nu a mai putut trăi fără el și a murit la două zile după...

CRISTINA: Da... Ca o ultimă declarație de dragoste...

MIHAI: Nu știu ce să zic...

CRISTINA: Dacă nu știi, nu zice...

(Pauză)

MIHAI: Mi se pare o poveste siropoasă de Hollywood... O telenovelă...

CRISTINA: Sau poate că există și în viața reală oameni care se iubesc...

MIHAI: Poate...

(Pauză)

MIHAI: Cât să fi avut? Șaptezeci și cinci?

CRISTINA: Ce?

MIHAI: Ani... Zic că n-ar mai fi avut prea mult de trăit...

CRISTINA: Da...

(Pauză)

MIHAI: Mă gândesc că-i mai greu cu timpul'...

CRISTINA: La ce te referi?

MIHAI: Ziceam... Că după o vreme... După ce-ai trăit atâta timp cu un om... E greu să nu îl mai ai lângă tine...

CRISTINA: Probabil...

MIHAI: Probabil?

CRISTINA: Da... Mă gândesc că după 50 de ani și aerul respirat împreună e altfel...

(Pauză)

MIHAI: Crezi... că noi...?

CRISTINA: Noi, ce?

MIHAI: Am putea să ajungem la cifra asta?

CRISTINA: Cifra?

MIHAI: Da... La anii ăștia...

CRISTINA: Nu știu... Chiar nu știu... Cine poate ști... ?

Întineric

SCENA 3

(Acasă la George și Alexandra. În bucătărie, la masa aranjată impecabil. Cei doi își beau ceaiul.)

ALEXANDRA: Ți-a zis cât stă?

GEORGE: Nu. Doar că vine joi la zece...

(Pauză)

ALEXANDRA: Deci, Vlad se întoarce... Mihai știe?

GEORGE: Da... i-am spus... E cam ciufut...

ALEXANDRA: Ciufut? De ce?

GEORGE: Nu i-a căzut prea bine că nu l-a sunat Vlad pe el. Crede că poate Vlad a aflat de relația lui cu Cristina...

ALEXANDRA: Înțeleg...

GEORGE: Nu cred că are vreo problemă cu asta... Nu mai era cu Cristina când a plecat în State...

ALEXANDRA: Totuși... Nu cred că e ușor... Pune-te în locul lui...

GEORGE: Adică cum m-aș fi simțit eu dacă aș fi plecat la Viena pentru bursa aia și tu te-ai fi cuplat cu Vlad?

ALEXANDRA: Ce? Ah... Ipotetic... Pentru că eu nu m-aș fi putut cupla cu altcineva în afară de tine...

GEORGE: Sunt convins... ai fi rămas singură, așteptându-mă să mă întorc în glorie... ca un chirurg celebru...

ALEXANDRA: Știi ceva... chiar asta aș fi făcut...

(pauză)

ALEXANDRA: M-am gândit mult la chestia cu bursa... Că nu ai mai plecat la Viena... Că ai rămas pentru mine. Deși nu aș fi avut dreptul să-ți cer asta...

GEORGE: Am refuzat bursa pentru că am vrut să rămân aici, cu tine...

ALEXANDRA: Câteodată mă întreb dacă nu era mai bine să pleci... Dacă nu am fost prea egoistă că te-am ținut aici...

GEORGE: Ce-i cu prostiile astea? Am rămas aici pentru că așa am vrut. Avem doi copii minunați, facem fiecare ceea ce ne place... suntem fericiți... ce-am putea vrea mai mult?

ALEXANDRA: Adevărat... Dar mă gândesc că ai fi avut mai multe șanse la Viena. Ai fi putut studia chirurgia la un alt nivel...

GEORGE: În viață vin momente în care trebuie să alegem. Eu am ales să rămân cu tine... Și nu regret deloc....

ALEXANDRA: Aș vrea să te pot crede...

GEORGE: Sunt mulțumit cu ce fac la spital... Salvez vieți și aici la fel cum aș fi făcut-o la Viena. Mă bucur de fiecare clipă petrecută cu tine și cu copiii... Am tot ce-mi trebuie... Totul e cum trebuie...

ALEXANDRA: Mda...

(Pauză)

GEORGE: Am avut o discuție mai ciudată cu Mihai...

ALEXANDRA: Ciudată?

GEORGE: Da... Despre cum ne-am schimbat în toți aniiăștia... A avut un vis straniu... Ceva cu momentul în care s-a născut... Senzații ciudate... Cred că realizează că nu mai suntem copii...

ALEXANDRA: Suntem oameni responsabili... nu mai suntem niște puștani... avem fiecare responsabilitățile noastre...

GEORGE: Câteodată ne e frică să acceptăm că nu mai suntem aceiași...

ALEXANDRA: Important e să nu ne fie rușine de ce suntem acum...

(Pauză)

GEORGE: De fapt, cred că Mihai a venit pe la mine să afle mai multe despre întoarcerea lui Vlad. E supărat că Vlad o să stea la noi...

ALEXANDRA: O să stea la noi?

GEORGE: E vreo problemă?

ALEXANDRA: Nu... Adică... Nu știam... Nu mi-ai spus...

GEORGE: Nici nu m-am gândit... Ai dreptate... Poate trebuia să te întreb înainte...

ALEXANDRA: Fii serios... Nu-i nicio problemă... Doar că trebuie să fac curat pe aici...

GEORGE: Oricum, n-o să ne deranjeze prea mult... După cum îl știu pe Vlad... E destul de discret...

ALEXANDRA: Mda... Este... *(pauză)* Păi, poate să stea la noi câteva zile, și după, să meargă la Mihai și Cristina...

GEORGE: Lui Mihai nu-i convine că e a doua opțiune... M-a sunat pe mine și nu pe el...

ALEXANDRA: Nu putea să vă sune pe amândoi în același timp numai că să nu fie unul supărat... O discuție ca între prieteni o să rezolve toate problemele...

GEORGE: Sper...

(Pauză)

GEORGE: Auzi...

ALEXANDRA:...

GEORGE: Tu ești fericită?

ALEXANDRA *(vizibil surprinsă de întrebare)*: ... Da...

GEORGE: Ok...

Întineric

SCENA 4

(Bucătăria Alexandrei și al lui George. Cristina și Alexandra beau ceai)

CRISTINA: Nu știu... Pleacă tocmai când eu simt nevoia să fie lângă mine... Și sunt multe momente de genul ăsta... Altădată gândeam la fel și chestia asta chiar mă înspăimânta... Că o să ajungem să ne citim gândurile... Adică să știi tot timpul ce gândește celălalt, iar celălalt să știe ce gândești tu...
Jesus!

(Pauză)

ALEXANDRA: Câteodată e mai bine să nu știi ce e în capul celuilalt... E mai sănătos... *(pauză)*
Poate e doar o fază... Știi cum sunt bărbații... Trec prin tot felul de crize... de 30 de ani, de 40... criză după criză...

CRISTINA: Toată viața mea am avut un singur scop... Să fiu iubită... Poate sună cam egoist... Dar asta am încercat și cu Vlad... Și acum cu Mihai... Nu mă mai simt iubită... Și ce femeie nu simte nevoia să fie iubită. Sună stupid, da' e un sentiment plăcut... egoist, dar plăcut...

ALEXANDRA: Mda.. Ăla, că cineva e lângă tine... pentru tine...

CRISTINA: Exact. *(Pauză)* Îmi place singurătatea, da' nu în doi... Momentele ale când stăm amândoi ore în șir împreună... Da' parcă la kilometri distanță... Ne certăm prea des pentru nimicuri... Și nu mă refer la căcături de genul capacul de la budă sau mai știu eu ce clișee de cuplu expirate... Lucruri care ieri erau clare, acum sunt în ceață...

ALEXANDRA: Ați încercat să vorbiți? Să discutați despre toate astea? Câteodată ajută... Sau, poate, un terapeut... Cine știe...

CRISTINA: Nu crede în dinastia... Nu îl văd să se expună în fața unui străin.... Crede-mă, am încercat... Nu cred că ar funcționa...

ALEXANDRA: Zici?...

CRISTINA: Terapia e tot un fel de fugă de tine... Nu îți asumi problemele... Crezi că dacă mergi la cineva să îi spui niște lucruri pe care le ascunzi, o să scapi de ele... Vorbești în fața unui străin despre

neputințele tale... Refuzi să ți le asumi... Să le înfrunți... Nu ține... Tot rămâne ceva nespus... ascuns... care sapă în timp...

ALEXANDRA: Da... Fiecare are niște lucruri pe care le ascunde... despre care nu vrea să vorbească...

CRISTINA: De care vrei uiți... Dar te urmăresc...

(pauză)

CRISTINA: Mihai nu prea e încântat de întoarcerea asta lui Vlad...

ALEXANDRA: Îl sperie...

CRISTINA: Ceva de genul... Au trecut atâția ani...

ALEXANDRA: Așa sunt bărbații... Unii se mai alintă... Cred că dacă ai mai iubit pe cineva înaintea lor, s-a terminat... Nu mai poți fi implicat total cu altcineva...

CRISTINA: Câteodată mă întreb și eu dacă nu au dreptate... Dacă mai poți iubi cu adevărat și a doua oară...

(Pauză)

CRISTINA: Când a plecat Vlad mi-a fost greu... Pe urmă a început faza cu Mihai... Câteodată e așa de nesuferit...

ALEXANDRA: Poate că vizita lui Vlad o să clarifice lucrurile... *(Pauză)* Sau o să le complice...

CRISTINA: Problemele sunt mult mai adânci... Dar de ce zici că o să le complice?

ALEXANDRA: Pentru că sigur o să le complice... Cel puțin în ce mă privește...

CRISTINA: Nu înțeleg...

(Pauză)

ALEXANDRA: Trebuie să îți spun ceva. Mi-e foarte greu să fac asta... Dar trebuie s-o fac, pentru că nu mai pot să țin în mine totul... Și, te privește și pe tine... Știi... plecarea lui Vlad... așa, peste noapte...

CRISTINA: Da...

ALEXANDRA: De fapt... a fost din cauza mea...

CRISTINA: Ce?

ALEXANDRA: A fost o greșeală prostească pe care o regret și acum și cu care trăiesc în fiecare minut al vieții mele...

CRISTINA: Ce greșeală? Despre ce vorbești?

ALEXANDRA: Înainte cu o săptămână ca Vlad să plece. S-a întâmplat... A fost o prostie...

CRISTINA: S-a întâmplat *ce*?

ALEXANDRA: Mie mi-a plăcut Vlad.... În liceu... Un timp chiar am crezut că o să fie ceva... Nu știu... Priviri... Apropo-uri... Nu știu... Pe urmă lucrurile s-au schimbat... Era intangibil... Am încercat să-l uit... Și cred că am și reușit... Între timp a apărut George... Numai că relația cu George m-a adus iar lângă Vlad...

CRISTINA: Așa...

ALEXANDRA: N-a fost nimic... Ne-am comportat normal... Ca doi adulți responsabili... Eram cu George... Vlad era cu tine... Ne-am mai uitat unul la altul... Am mai schimbat priviri... Nimic serios... Până în ziua aia blestemată... M-am trezit de dimineață cu un sentiment ciudat... Simțeam că ceva extraordinar o să mi se întâmple... Și eu nu trebuia să fac nimic... Numai să mă las dusă de pașii mei către lucrul ăla... Era într-o joi... Parcă văd și-acum... Ploua cu găleata. Am intrat la cafeneaua aia de pe Libertății... Era acolo... Citea... M-a văzut... Eu eram udă toată... M-a chemat la masa lui... Mi-a comandat un ceai și am început să povestim... Am ajuns la voi acasă... Tu nu erai în oraș...

CRISTINA: Și?

ALEXANDRA: Cristina... Te rog...

CRISTINA: Și? Ce s-a întâmplat?

ALEXANDRA: Cred că îți imaginezi și tu...

CRISTINA: Vreau să o zici... Cu voce tare... Să aud...

ALEXANDRA: Nu cred că e cazul...

CRISTINA: Ba e cazul... Spune... Clar și răspicat... Eu nu eram în oraș... Voi ați ajuns la noi și...

ALEXANDRA: Și ne-am tras-o... Acum ești mulțumită?

(Pauză)

ALEXANDRA: Sper să mă ierți, pentru că eu nu mă pot ierta pe mine... De zece ani port în mine vina asta care mă apasă... Față de tine și față de George... De câte ori îl am în fața mea mă simt mizerabil... Cum am putut face așa ceva...? Și e un om atât de bun... Pur și simplu nu îmi explic... Am greșit... S-a întâmplat... Pur și simplu... Oamenii greșesc...

(Pauză)

CRISTINA: În perioada aia am trăit cele mai cumplite zile cu Vlad. Era un nesuferit... Tot mai ciufut și mai imposibil... Am crezut că eu sunt de vină... Că am o problemă... Că am greșit cu ceva... Că nu îi mai place cum arăt... Ce fac... Că m-am îngrășat... Că mi s-au lăsat sânii... Sau că nu îi mai satisfac cerințele lui intelectuale... Că s-a plictisit de mine... Sau, pur și simplu s-a săturat de mine... Se întâmplă, nu?... Și când colo... El și-o trăgea cu tine în patul nostru...

ALEXANDRA: S-a întâmplat doar o dată... în ziua aia...

CRISTINA: În patul nostru... *(pauză)* Știi cum e să trăiești cu senzația că orice ai face tot nu e bine pentru celălalt? Că poate nu faci destul ca lucrurile să meargă... Că tu ești cauza tuturor problemelor din relație... Că ești defectă, cumva... Că niciodată nu o să îl mulțumești pe celălalt... Nu poți să ai o relație normală...

ALEXANDRA: Îmi pare atât de rău...

CRISTINA: Și mie... *(pauză)* Oricum, eram tot mai mult doi străini ce locuiau sub același acoperiș... Măcar acum știu că nu a plecat numai din cauza mea... A plecat pentru că a fost un laș... Marele Vlad, omul cu principii nu a fost în stare să-și asume o greșeală... *(pauză)* Și știi ce-i mai trist... Că am ajuns acum în același punct cu Mihai... Orice aș face, ajung în aceeași fundătură... Nu sunt bună pentru nimeni...

(Pauză)

CRISTINA: Nu știu... Mă gândesc ce fel de om ești? Nu credeam că în spatele frumuseții și dragălaşeniei ăsteia pe care o afișezi se ascunde un monstru... Pentru că ești un monstru, Alexandra... George știe?

ALEXANDRA: A renunțat la atâtea pentru mine...

CRISTINA: Deci, nu știe...

ALEXANDRA: Cum o să îi spun? Cum o să justific anii de căsnicie în care l-am mințit...

CRISTINA: *(ironic)* Nu l-ai mințit... Nu i-ai spus... O mică omisiune n-a omorât pe nimeni...

ALEXANDRA: E tatăl copiilor mei... *(Pauză)* Poate că sunt un monstru... așa cum zici... Dar tu crezi că mi-a fost ușor? *(Pauză)* Am obosit... Am obosit să mă gândesc tot timpul la trecut... Vina asta îmi ia din aer... Mă sufocă... Stau în pat cu el și mă gândesc că între noi stă o mare minciună... Am crezut că o să pot trece peste cu timpul... Că o să uit... O vreme chiar am uitat... Mă gândeam că asta e... O să duc cu mine totul și timpul o să le vindece pe toate... Mă gândeam că o să apară un moment în care o să îi spun... Și el o să înțeleagă...

CRISTINA: În viață se mai fac greșeli... Unele pot fi iertate... Eu nu te pot ierta... Nu știi tu dacă te poți ierta pe tine... Cât despre George... depinde de el dacă o să înțeleagă sau nu... Primul pas ar fi să îi spui!

(Pauză)

CRISTINA: Și eu, îmi făceam griji că Vlad o să ne găsească pe mine și pe Mihai împreună...

Cristina își ia poșeta și pleacă. Alexandra rămâne plângând.

SCENA 5

(Apartamentul Alexandrei și al lui George. Alexandra cu ochii în lacrimi. George înmărmurit.)

ALEXANDRA: Pentru Dumnezeu, spune ceva!

GEORGE: Nu știu ce să spun...

ALEXANDRA: Că mă urăști! Că te-am dezamăgit... Că nu mai vrei să mă vezi... Numai spune ceva!

(Pauză)

GEORGE: Nu înțeleg... De ce nu mi-ai spus atunci...?

ALEXANDRA: Nu am putut... Am crezut că o să fie mai ușor, mai târziu... Am crezut că timpul o să le rezolve pe toate... Că se vor rezolva de la sine... nu știu... Au apărut copiii... Am fost o proastă... Nu trebuia să îți fac asta... Nu știu ce-a fost în capul meu. Pur și simplu, nu știu...

(George nu spune nimic doar privește în gol)

ALEXANDRA: Spune, ceva! Te rog...! *(Pauză)* Știi ce? Fiecare zi petrecută lângă tine e un examen... Un drum spre perfecțiune... Totul să fie impecabil... Am obosit să mă ascund după propria mea neputință... Am obosit să nu mai fiu eu... Vreau să fiu liberă să stau goală în casă dacă vreau... Să trag aer proaspăt în piept nu pentru că vrei tu să aerisești casa, ci pentru că aerul ăsta înseamnă altceva... ceva nou... Nu are aura aia aseptică... Nu e preparat, ozonat artificial... Are microbi, bacterii, chestii care te pot îmbolnăvi... Și nu mai pot să te privesc în ochi pentru că ochii mei ascund minciuna cu care trăiesc de atâția ani... Da... Am greșit... Am făcut un lucru îngrozitor... pe care nu mi-l explic nici acum... Dar să știi că mi-a plăcut mult... Mi-a plăcut să îl simt pe Vlad în mine... Să îi simt pielea lui lipită de a mea... M-am simțit mai liberă ca niciodată... Poate pentru că a fost pentru prima oară când am evadat din lagărul perfecțiunii tale obositoare... *(Pauză)* M-am săturat să umblu ca într-un muzeu la mine în casă... Să nu mișc nimic de la loc numai ca să nu cumva să stric lucrurile pe care le știi tu că sunt într-un anumit fel... M-am săturat... *(Pauză)* Ești un om bun, George... Nu știu dacă o să mă ierți vreodată... Da' acum, că ți-am zis toate astea, mă simt mai liberă... și în momentul ăsta, nimic altceva nu mai contează...

(Pauză lungă. George privește pierdut)

GEORGE: Cred că ar fi mai bine să duci copiii la maică-ta. Măcar până se termină toate astea. Cât o să fie Vlad pe aici...

George pleacă, Alexandra rămâne singură.

SCENA 6

(Acasă la George și Alexandra. În sufragerie, George, Mihai și Cristina. Mihai și Cristina beau Jack Daniel's.)

MIHAI: Imaginați-vă... Ția de la NASA ar avea certitudinea că, în universul ăsta, nu mai există altă formă de viață decât cea de pe Pământ... Că pe toate planetele știute și neștiute nu-i nici măcar un cur de moleculă care să certifice vreo altă formă de viață... N-ar fi trist?

CRISTINA: Și cu ce ne-ar încălzi pe noi dacă am ști că mai sunt și alții în univers?

MIHAI: Nu știu... Mi s-ar părea de-a dreptul sinistru ca în tot universu' ăsta să fim numai noi, pământeni, cu relațiile noastre triste, cu organizarea asta artificială... Sexe, națiuni, grupuri de interese...

GEORGE: Nu ăsta e farmecul existenței?... Asta-i istoria planetei... Evoluția ei...

MIHAI: Istorie... Evoluție... Căcat... Să nu avem dușmani în afara ălor pe care îi ascundem în noi... Noi suntem singurii noștri dușmani... N-ar fi trist? Să nu mai ai nici speranța că, într-o zi, o navă extraterestră o să coboare pe Pământ și din ea o să apară niște ființe ciudate, care să ne întrebe încotro vrem să mergem...

CRISTINA: Te-a apucat melancolia... Și, implicit, filosofia... *(Pauză)* Alexandra pe la cât ajunge?

GEORGE: Alexandra nu mai vine astăzi acasă... A dus copiii la socri și o să rămână și ea o vreme cu ei. Cât stă Vlad la noi e mai bine așa...

MIHAI: Corect. Vlad nu trebuie deranjat...

GEORGE: Nu-i asta... E mai mult spațiu așa... Copiii sunt obositori câteodată...

MIHAI: Asta zic... domnului Vlad îi trebuie liniște... E artist... Un artist are nevoie de spațiu ca să creeze...

CRISTINA: Ești rău, Mihai...

MIHAI: Eu? Nu... Sunt încântat de grija lui George pentru confortul prietenului nostru Vlad... Deci s-a stabilit: stă la voi...

GEORGE: Nu am stabilit...Vrem să fim pregătiți...

MIHAI: Trebuie să fie totul cum scrie la carte...

CRISTINA: Nu-i cazul să fi ironic, Mihai...

MIHAI: Da' nu sunt ironic, dragă... Nu-i ciudat să-ți trimiți copiii de-acasă pentru că, ipotetic, un prieten o să stea la tine, lucru care e, repet, ipotetic...?

GEORGE: Vrem să fim pregătiți... pentru orice eventualitate...

CRISTINA: Nu văd nimic rău în asta...

MIHAI: Nici eu. Admiram perfecțiunea lui George. Cum știe el să facă totu' corect...

GEORGE: Exagerezi...

MIHAI: Ba nu exagerez cu nimic. Așa-i normal să fie. Sunt încântat să am un asemenea amic. Crede-mă...

CRISTINA: Las-o baltă. Ai băut prea mult whiskey...

MIHAI: Nu destul... Luciditatea e obositoare... (*râde*) Nu-i așa, dragă George?

GEORGE: Da... poate... uneori...

MIHAI: Când ai băut ultima oară?

GEORGE: Nu știu... Eu nu prea...

MIHAI: Vezi, prietene? Nu-i ok... Câteodată, un păhărel te mai destinde... te mai deconectează... mai uiți de probleme...

CRISTINA: Înțeleg că ai multe probleme în ultima vreme.... Te deconectezi cam des...

MIHAI: Problemele fac parte din viața noastră... trebuie să le înfruntăm...

CRISTINA: „Deconectându-ne...”

MIHAI: Da. Nu-i nimic rău în asta... ce știi tu...

CRISTINA: Eu nu știu nimic. Tu le știi pe toate...

MIHAI: Îmi pare rău. Nu eu... Ci prietenul meu aici de față... Dânsul e Atoateștiitorul...

CRISTINA: Ești nesuferit...

MIHAI: Poate. Da' știu că am dreptate...

GEORGE: Nu vreți să mâncăm ceva?

MIHAI: Mie nu mi-e foame, da' sunt convins că ai ceva bun pregătit...

GEORGE: A gătit Alexandra....

MIHAI: (*către Cristina*) Vezi, unele femei mai și gătesc...

CRISTINA: Nu fi bătăran...

MIHAI: Ziceam și eu... Printre preocupările femeilor se numără și gătitul nu numai formatul numărului de la pizzerie...

CRISTINA: Ești un măgar...

MIHAI: Vezi, George... Prietenul tău e-un măgar. Și asta numai pentru că s-a săturat de pizza...

GEORGE: Pizza e oricând o alegere bună...

MIHAI: Da, da' nu de trei ori pe săptămână. Asta când nu comandăm de la chinezesc...

CRISTINA: Parcă îți plăcea mâncarea de la chinezesc...

MIHAI: O ador... Mai ales după trei zile în care mănânc numa' pizza.

GEORGE: Și mie îmi place mâncarea chinezească. Am și gătit luna trecută...

MIHAI: Uite unde era bărbatul visurilor tale, Cristina...

CRISTINA: Termină...

MIHAI: Auzi, George... Întotdeauna am vrut să te întreb ceva... Cum faci față?

GEORGE: La ce?

MIHAI: La stilul ăsta... La varianta asta masculină de Amelie care luptă pentru o lume perfectă...

GEORGE: Nu-i chiar așa...

MIHAI: Da' cum e, George...? Nu obosești niciodată?

CRISTINA: Incredibil...

MIHAI: Nu te-ai săturat să faci pe bunul samaritean tot timpul? Eu, sincer, m-am săturat de baliverne creștine și de oameni slabi...

CRISTINA: Mihai... Nu e cazul să...

MIHAI: Știi ce ești, George?... Un om fără coloană, incolor și insipid... Întotdeauna ai fost așa... Nu ai avut niciodată niciun cuvânt de spus... Ai executat tot ce ți-a spus Vlad... Fără să te întrebi vreodată cine ești....

CRISTINA: Termină, Mihai...

MIHAI: Ai stat în genunchi în fața marelui Vlad... Ți-a distrus viața, prietene... Îți zic io... te-a făcut o legumă, un executant... Puteai să fi cineva... Să accepți bursa aia la Viena... Să fi un doctor respectat... Dar tu nu... Ai rămas fidel convingerilor marelui Vlad... Adică ai rămas aici, în rahat' ăsta de oraș, să operezi apendicite și să te chinui în loc să faci performanță alături de cei mai buni în timp ce el a fugit în State...

GEORGE: Eu am ales asta... În fond, pot salva vieți și aici...

MIHAI: Vieți da, da' pe tine? Pe tine cine te salvează, George?

GEORGE: Nu cred că trebuie să mă salveze cineva....

CRISTINA: Mihai, ce faci tu acum e un lucru urât...

MIHAI: Urât? Da' Vlad? Ce-a făcut Vlad n-a fost urât? A plecat cu coada-ntr-o picioare la primu' eșec... A fugit la prima palmă serioasă pe care viața i-a dat-o... O expoziție ratată... Încă un artist plastic neînțeleș... neapreciat... Mare chestie...

GEORGE: Știi bine că nu a fost așa...

MIHAI: Da' cum a fost?... Viața te mai pune la încercare... Nu vorbea el despre forța grupului, despre cercu' nostru strâmt, despre puterea pe care ne-o dă faptul că suntem uniți? Nu el dădea lecții despre mândrie și orgoliu?

CRISTINA: Exagerezi...

MIHAI: Exagerez, eu? De ce?

CRISTINA: Nu credeam că te poate afecta în halul ăsta vizita unei fantome a trecutului...

MIHAI: Fantomă... Da... Poate că ai dreptate... Mă bântuie fantoma asta la care mă gândesc de câte ori facem dragoste... Când mai facem... Am impresia că fantoma asta stă cu noi în pat și ne privește...

CRISTINA: Ești nebun...

GEORGE: Cred că am mers prea departe cu...

MIHAI: Departe, zici? Până unde aveam voie să mergem, Doamnă Perfectiune? Care era limita până la care puteam ajunge?

CRISTINA: Mihai....

MIHAI: Spune-ne tu ce-i bine și ce-i rău... Cum să facem ca lumea asta mizerabilă să fie perfectă...

CRISTINA: Termină...

MIHAI: Hai... Spune-ne.... Că tu știi cum să faci totul să fie imaculat... sau alb, sau negru. Viața asta are și alte nuanțe, prietene... Există și alte culori... păcat că n-ai aflat de ele...

CRISTINA: Eu m-am săturat... Plec!

MIHAI: Pleacă... Poate ajungi tu înaintea lui George la aeroport. Să-l aștepti pe marele Vlad... Du-te, ia și covor' roșu cu tine... Eventual și-o fanfară...

CRISTINA: Mi-e greață...

MIHAI: Greață? Acuma?... Când ți-ai tras-o cu prietenul fostului tău iubit nu ți-a fost? Atâția ani alături de cel mai bun prieten al *Ex*-ului tău nu te-au îngreșat?

GEORGE: Mihai....

CRISTINA: Lasă-l, George... Lasă-l să-și spună toate frustrările... Să scoată din el tot ce gândește și nu are curajul să spună doar când e beat...

MIHAI: Văd că nu ești stresată în vreun fel de întoarcerea lui Vlad. Din contră... Am văzut un soi de satisfacție în ochii tăi când ți-am spus că vine...

CRISTINA: De ce să mă streseze...?

MIHAI: Din contră... Cred că abia aștepti să-l vezi...

CRISTINA: Am trăit cu omul ăsta... E normal să îmi doresc să îl văd...

MIHAI: Știi ce cred?

CRISTINA: Nu știu, dar nici nu cred că vreau să aflu...

MIHAI: Cred că încă îl mai iubești...

CRISTINA: Prostii...

MIHAI: ... că încă mai ții la el... și în tot timpul ăsta te-ai gândit la el...

GEORGE: Nu e cazul să...

MIHAI: (*către George*) Tu, să taci! (*către Cristina*) Spune-mi... ce te-a ținut lângă mine toți anii ăștia?

CRISTINA: Ești un prost. Te-ai gândit vreodată că poate te iubesc?

MIHAI: Da' nu ca pe Vlad...

CRISTINA: Nu ca pe el. Ca pe tine...

MIHAI: Știu că nu sunt deștept ca el... Sunt doar un amărât de avocat... Un impostor legislativ... Nu-s cultivat ca Vlad... N-am suflet de artist... Mare brânză... N-a putut rezista reacției criticilor de specialitate și-a fugit în State... Să-și caute inspirația într-un mediu propice experimentului artistic...

GEORGE: Discuția asta trebuie să se oprească aici...

MIHAI: Aha... am ajuns la limită, domnule Știetot.. Uite că nu vreau să mă opresc...

CRISTINA: Atunci, continuă...

MIHAI: Eu nu am fost niciodată un snob... Nu m-am prefăcut că-mi plac lucruri despre care alții se dau în vânt... Am muncit toată viața să îmi fac un nume...

CRISTINA: Bravo ție... Ai reușit!

MIHAI: Am reușit fără compromisuri... Pe picioarele mele... Fără să stau în genunchi sau să pretind că sunt altceva decât ceea ce sunt...

CRISTINA: Doar că atunci când vrei să fi tu, bei o sticlă de Jack...

MIHAI: Poate... Poate n-am curajul să înfrunt treaz realitatea, da' măcar nu-s o cârpă ca amicul meu George... Nu stau cu capu' plecat și nici nu stau fizic lângă un om, iar cu gândul să fiu în altă parte...

CRISTINA: M-am săturat... Ești un...

MIHAI: Hai... Ce mai sunt...? În afară de nebun, frustrat, scârbos... ah, da... și măgar... era să uit...

CRISTINA: Ești demn de milă... Dacă atâția ani de zile nu ți-au fost de ajuns să îți dai seama că te iubesc, atunci chiar nu mai merită... (*dă să plece*)

GEORGE: Cristina...

CRISTINA: (*în timp ce își ia haina*): Ajunge, George... M-am săturat... (*pleacă*)

(*Pauză. Mihai își mai toarnă un pahar de Jack. George își privește abătut ceasul.*)

MIHAI: În sfârșit...

GEORGE: Cum? În sfârșit...?

MIHAI: Da... Trebuia să se întâmple... M-am săturat să fiu un surogat... O variantă de *back-up*...

GEORGE: Ce surogat? Ce *back up*? Auzi... Domnule avocat...

MIHAI: Da, domnule chirurg...

GEORGE: Dacă tot am ajuns la momentul ăsta, am de zis și eu câteva chestiuni...

MIHAI: Domnu' doctor s-a enervat... Îți stă bine înfuriat... Ai altă culoare... Ești mai viu... Te ascult...

GEORGE: Vlad a plecat pentru că s-a culcat cu Alexandra. Înțelegi? I-a tras-o Alexandrei... adică neveste-mi...

MIHAI: Ce?

GEORGE: Și-a fugit pentru că nu a putut să accepte că a greșit. N-a putut să-și asume greșeala...

MIHAI: Ce? Și tu când ai aflat?

GEORGE: Ieri...

MIHAI: Băga-mi-aș...

(Pauză)

GEORGE: Tu crezi că mi-e ușor? Tai și deschid oameni în fiecare zi... Dacă s-ar vedea cum arată pe interior, nu ar mai avea o părere atât de bună despre ei. Carne... intestine... tumori și sânge... Crezi că-i ușor să vezi moartea în fiecare zi, ascunsă după vreun ficat, plămân sau colon... Crezi că-i ușor să mergi după asta acasă și să-ți săruți copiii și nevasta pe frunte? Da, sunt organizat... Vreau să fie totul perfect pentru că știu că lumea asta e imperfectă... Vreau să fac bine pentru că asta cred că trebuie să fac... Și îmi place... Crezi că mi-a fost ușor să rămân în țară și să refuz bursa aia la Viena? Mă gândesc, în fiecare zi la asta, când văd infecții, septicemii, aparatură veche și nicio perspectivă... Și n-am rămas pentru că mi-a sugerat Vlad sau altcineva... Mi-a fost frică să plec... Pur și simplu nu am crezut că voi face față... Că voi eșua... *(pauză)* Merg acasă și îmi văd copiii... Câteodată le reproșez lor toate neîmplinirile mele... Că mi-au furat viața pe care aș fi putut-o avea... Cariera... Da' îi văd cum m-așteaptă... Și asta mă face să mă topesc... Tu n-ai de unde să știi, pentru că ți-a fost frică să o ceri măcar pe Cristina în căsătorie, darămite să mai faci un copil. Ți-e frică pentru că ești un egoist ascuns după procesele tale... După depresia ta cronică... Te complaci în ea... Te hrănești cu ea... Între noi doi, lașu' ești tu... Și știi ceva? Apropo de noi pământeni, cu relațiile noastre triste, cu organizarea asta artificială de care ziceai... Nu trebuie să vină un extraterestru să te întrebe încotro o iei... Tu, oricum, n-o vei lua niciodată, nicăieri... O să rămâi singur aici, cu o sticlă goală de Jack...

(Lui George îi sună telefonul mobil).

GEORGE: Alo... Salut, Vlad. Așteptam să mă suni... Cum?... Înțeleg... Da... nu-i nimic... Rămâne pe data viitoare... Pentru puțin... Ne auzim... Salut...

George închide telefonul mobil și se așează...

GEORGE: Era Vlad... Nu mai vine... Ceva probleme acolo... Poate la anu'...

(Mihai îl privește nedumerit, apoi George își toarnă și el un pahar de Jack și se așează lângă Mihai. Întuneric.)

SCENA 7

(După o vreme. La restaurant. Mihai și Cristina, George și Alexandra. Servesc felul doi cu gândul la desert)

MIHAI: Sper ca desertu' să vină la timp... (către Alexandra) Draga mea, îmi dai, te rog, piperu'...?

CRISTINA: Sigur... O să vină și desertu'...

(Pauză)

MIHAI: Nu mai găsești un restaurant ca lumea în orașu' ăsta...

GEORGE: Mie mi-a plăcut crema de broccoli...

ALEXANDRA: Cam picantă... Dar ok...

CRISTINA: Puiul e destul de bine pătruns...

GEORGE: Și ficăței mei... Orezu' e cam lipicios, da'...

(Pauză. Fiecare mănâncă din farfurie)

MIHAI: Vita asta-i ca o talpă de bocanc... și am cerut-o *medium rare*... Ce n-a înțeles ospătaru' din cuvântul *medium*...?

GEORGE: Poate a rămas cu *rare* în cap și a uitat de *medium*...

(Râd toți, mai puțin Mihai. Pauză)

CRISTINA: După cum observați, Mihai a devenit specialist în *steak* de vită...

MIHAI: Mai evoluăm și noi în gusturi... E-un pas înainte de la chinezesc, KFC și pizza... nu, draga mea?

GEORGE: Pizza e întotdeauna...

MIHAI: ... o alegere bună... Știm George, știm... Am mai auzit asta undeva...

(Pauză)

GEORGE: Am citit undeva... În Japonia o bucătică de vită Kobe poate să ajungă la vreo 300 de euro...

ALEXANDRA: Și vacilor din rasa asta li se pune să asculte muzică clasică...

CRISTINA: Am auzit ceva... Cică le dă să bea și bere... Și le fac masaj cu o perie specială... să le fie fragedă carnea...

MIHAI: Ca la *spa*... Ce mai contează că dup'aia ajung în farfuria unui bou plin de fițe și de bani... evident...

(pauză)

GEORGE: Și nu trăiesc mai mult de doi ani... Le sacrifică după doi ani...

CRISTINA: Ce?

MIHAI: Sper că încă vorbim de vaci.... Doi ani ajung... E mult și pentru un om...

(Pauză)

ALEXANDRA: Probabil nu le țin mai mult ca să fie fragedă carnea...

CRISTINA: Nu e cam barbar...? Într-un fel...

ALEXANDRA: Poftim?

CRISTINA: De vitele Kobe zic... viața lor... nu e tristă, într-un fel?

MIHAI: Nu putem mânânce numa' frunze și rădăcini de copac...

(Pauză)

MIHAI: Mai vrea cineva vin?

GEORGE: Eu mai vreau... Bună alegere... Deși nu mă dau în vânt după vinurile seci...

CRISTINA: Ai rămas pe demidulci?

ALEXANDRA: Spre sec... cu apă minerală... Așa bea George vinul...

GEORGE: Și alb... dacă se poate...

MIHAI: Strici vinu' cu apă...

CRISTINA: E mai ușor așa...

(Mihai umple paharele. Pauză)

ALEXANDRA: Și... când vă mutați în noua casă...?

CRISTINA: În câteva săptămâni... Mai avem de renovat băile și de zugrăvit în dormitor...

GEORGE: Am crezut că vă mutați imediat...

CRISTINA: Durează lucrările... Mai mult decât am crezut...

(Pauză)

ALEXANDRA: Bine că ați reușit s-o luați... Casa, zic...

MIHAI: Da... am avut noroc...

(Pauză)

GEORGE: Credit sau cu banii jos...?

MIHAI: Credit...

CRISTINA: Cu avans de 15 la sută...

ALEXANDRA: Pe câți ani?

MIHAI: Treizeci...

GEORGE: E ceva...

CRISTINA: O să ieșim la pensie când terminăm de plătit casa...

ALEXANDRA: Faceți voi cumva... Să o plătiți...

(Pauză)

MIHAI: *(către George)*: Îmi dai și mie apa aia?

GEORGE: Sigur... Poftim... *(pauză)* Cum merge procesu' ăla cu viceprimarul...

MIHAI: Merge...

ALEXANDRA: Are șanse să scape?

MIHAI: Are... din păcate...

(Pauză)

GEORGE: Măcar îl storci de bani?

MIHAI: Păi avansu' pentru casă din ce crezi că l-am plătit?

CRISTINA: Tot rămâne sentimentul ăla urât... că aperi un criminal...

MIHAI: Era în legitimă apărare...

ALEXANDRA: Da... Nevastă-sa avea un cuțit în mână și el o pușcă de vânătoare... Am văzut la știri...

MIHAI: Se apăra omu' de furia consoartei dezlănțuite... după două zile de vânătoare în care nevasta n-a știut nimic de soarta lui...

CRISTINA: Săraca femeie...

MIHAI: E mai complicat... M-am cam săturat de din-ăștia ca el... Fără scrupule... Fără regrete... Îi apar, îmi iau banii și cu asta basta... *(Către Cristina)* Mai vrei vin, draga mea?

(Cristina aprobă din cap și bea din paharul plin. Pauză)

ALEXANDRA: George va fi noul șef al Clinicii de Chirurgie...

GEORGE: Alexandra... te rog...

CRISTINA: Mișto...

MIHAI: Bravo...

GEORGE: Încă nu e nimic oficial...

CRISTINA: Păi, e o chestiune de timp, nu?

ALEXANDRA: L-au sunat de la minister... Și a acceptat...

GEORGE: Mai sunt niște lucruri de pus la punct... Încă nu am semnat nimic...

ALEXANDRA: Va avea mai puțin timp pentru familie... Copiii cresc...

MIHAI: Copiii cresc și pleacă... Părinții rămân singuri...

GEORGE: Și Alexandra lucrează mult... Eu voi lipsi mult de-acasă... Nu vreau să se simtă abandonată... Vreau să fiu lângă ei... Să fim... Adică...

ALEXANDRA: Vom fi...

CRISTINA: Deci doar trebuie să te decizi ce vrei să faci...

GEORGE: Da...

(Pauză)

MIHAI: Am văzut odată, într-un film, o chestie... Unu' dintre personaje zicea... Că atunci când luăm în viață o decizie... De exemplu... Decidem un lucru care ne schimbă într-un fel destinu'... Undeva, destinu' nostru se desparte în două direcții...

CRISTINA: Adică... Există realitatea noastră... pe care o trăim în urma deciziei luate...

MIHAI: ... și o altă realitate... care merge mai departe ca și cum n-am fi luat decizia aia... într-o altă dimensiune...

GEORGE: Interesant...

(Pauză)

MIHAI: Azi-noapte am visat că vorbeam în germană cu Václav Havel...

GEORGE: În germană?

CRISTINA: Václav Havel?

MIHAI: Da... Ciudat... Nu?

ALEXANDRA: Ce e ciudat...? Că l-ai visat pe Havel sau că vorbeai în germană cu el?

MIHAI: Țin minte că mi-a zis ceva de genul: *Băiete, când eziți între două femei ești victima așa-numitei mușcăături de șarpe*... Ce-o fi însemnând asta, dracu' știe...

GEORGE: Tu mereu ai avut vise ciudate...

MIHAI: Mda...

CRISTINA: Mihai are o activitate onirică bogată...

ALEXANDRA: Poate e mai bine decât să visezi cu ochii deschiși...

MIHAI: Da... Poate...

(pauză)

ALEXANDRA: Ar trebui să ne vedem mai des...

CRISTINA: Da... N-ar fi rău...

MIHAI: Mai aflăm și noi unii de alții...

GEORGE: Mda...

(pauză)

MIHAI: Oare mai aduc ăștia desertu'?

CRISTINA: Ce e pentru noi, e pus deoparte...

ALEXANDRA: Da... Exact...

GEORGE: Întotdeauna...

Întineric

Sfârșit